

Dosarul nr. 2rac-264/21

Prima instanță: (Judecătoria Comrat, sediul Vulcănești) I. Botezatu

Instanța de apel: (Curtea de Apel Comrat) D. Fujenco, L. Caraianu, A. Mironov

ÎNCHEIERE

27 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată "Farmina Plus",

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată "Delta Forța" împotriva Societății cu Răspundere Limitată "Farmina Plus" cu privire la încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Comrat din 20 mai 2021,

c o n s t a t ă :

La 14 mai 2019, SRL "Delta Forța" a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL "Farmina Plus" cu privire la încasarea datoriei, penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, SRL "Delta Forța" a menționat că la 01 martie 2016 a încheiat cu SRL "Farmina Plus" contractul de prestare servicii de pază a imobilului amplasat în XXXXX, iar plata lunară pentru serviciile prestate a fost stabilită la suma de 1 250 de lei.

SRL "Delta Forța" a reiterat că pârâtul nu a achitat plata pentru serviciile de pază pentru lunile iunie-august 2017, astfel fiind acumulată o datorie în sumă de 3 750 de lei, care este confirmată și prin Actul de control reciproc.

De asemenea, a specificat că în temeiul pct. 3.5 din contract, în cazul reținerii achitării plății pentru serviciile acordate, beneficiarul este obligat să achite prestatorului penalitate în mărime de 0,1% din suma neplătită pentru fiecare zi de întârziere.

Astfel, penalitatea pentru perioada reținerii plăților (180 de zile) a constituit suma de 675 de lei.

În legătură cu neexecutarea obligațiilor de către pârât, în adresa ultimului a fost expediată somația privind achitarea datoriei, însă aceasta a rămas fără răspuns.

Reclamantul SRL "Delta Forța" a solicitat încasarea de la SRL "Farmina Plus" a sumei de 3 750 de lei cu titlu de datorie, încasarea sumei de 675 de lei cu titlu de penalitate și încasarea sumei de 270 de lei cu titlu de taxă de stat.

Prin hotărârea Judecătoriei Comrat, sediul Vulcănești din 01 decembrie 2020, s-a admis cererea de chemare în judecată depusă de SRL "Delta Forța".

S-a încasat de la SRL "Farmina Plus" în beneficiul SRL "Delta Forța" suma de 3 750 de lei cu titlu de datorie, suma de 675 de lei cu titlu de penalitate și suma de 270 de lei cu titlu de taxă de stat.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că la 01 martie 2016, între SRL "Delta Forța" în calitate de executor și SRL "Farmina Plus", în calitate de beneficiar, a fost încheiat contractul de prestări servicii de securitate, conform căruia executorul urma să ofere beneficiarului serviciile la sistemul de alarmă și pază a spațiilor și a locului de păstrare a bunurilor materiale aflate în XXXXX, iar beneficiarul s-a obligat să achite plata lunară pentru serviciile prestate în sumă de 1 250 de lei.

De asemenea, instanța de fond a stabilit că potrivit facturilor fiscale pentru lunile iunie – august 2017, s-a format o datorie la serviciile prestate de reclamant în mărime de 3 750 de lei, fapt confirmat și prin Actul de verificare a decontărilor reciproce pentru perioada 01 ianuarie 2018 – 31 decembrie 2018.

În legătură cu neexecutarea obligațiilor de către pârât, la 21 decembrie 2018 în adresa ultimului a fost expediată somația privind achitarea datoriei, care a fost recepționată de pârât la 27 decembrie 2018, însă aceasta a rămas fără răspuns.

La fel, instanța de fond a constatat că în conformitate cu pct. 3.5 din contractul încheiat la 01 martie 2016, în cazul reținerii achitării plății pentru serviciile acordate, beneficiarul este obligat să achite prestatorului penalitate în mărime de 0,1% din suma neplătită pentru fiecare zi de întârziere.

Astfel, prima instanță a concluzionat că pretenția privind solicitarea achitării datoriei a fost expediată în adresa pârâtului la 21 decembrie 2018, deci termenul de prescripție, inclusiv și încasarea penalității a început să curgă din 05 ianuarie 2019 și a expirat la 05 iunie 2019, prin urmare termenul de prescripție a cerinței privind încasarea penalității a fost respectat de către reclamant.

În consecință, instanța de judecată a concluzionat referitor la temeinicia acțiunii înaintate.

Prin decizia Curții de Apel Comrat din 20 mai 2021, s-a respins apelul depus de SRL "Farmina Plus" și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Comrat, sediul Vulcănești din 01 decembrie 2020.

La 05 august 2021, SRL "Farmina Plus" a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului și casarea hotărârilor judecătorești și încasarea cheltuielilor de judecată.

Recurentul SRL "Farmina Plus", în motivarea recursului a invocat ilegalitatea deciziei instanței de apel, specificând că instanța de apel nu a dat apreciere explicațiilor expuse de apelant, cât și înscrisurilor anexate la materialele cauzei.

La 27 septembrie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către SRL "Delta Forța" la data de 01 octombrie 2021, conform avizului de recepție (f.d. 161).

La 05 octombrie 2021, SRL "Delta Forța" a depus referință la recursul declarat de SRL "Farmina Plus", prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Comrat a emis dispozitivul deciziei la 20 mai 2021, iar la 20 iulie 2021, recurentul a recepționat decizia motivată a instanței de apel, conform avizului de recepție (f.d. 133).

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 05 august 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform

secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de SRL ”Farmina Plus”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată "Farmina Plus".

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari